

De Tao van de Kunst

In de oude wereld geloofden mensen
dat kunst bedoeld was
om bewonderd te worden.

Dus schilderden zij voor roem,
schreven voor applaus
en creëerden voor erkenning.

Maar hoe harder zij probeerden indruk te maken,
hoe leger hun werk begon te voelen.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware kunst?"

De meester bracht hem naar een oude kalligraaf
die in stilte één enkel teken schilderde.

Geen publiek.
Geen haast.
Geen behoefte aan bewondering.

Alleen volledige aanwezigheid.

De leerling keek verbaasd.

"Maar meester... hij probeert niemand te imponeren."

De meester glimlachte zacht.

"Daarom leeft zijn kunst."

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag kunstenaars
die voortdurend riepen:

"Kijk naar mij."

"Zie hoe bijzonder ik ben."

"Bewonder mijn werk."

Maar achter hun ogen zag hij onrust.

"Waarom voelen zij zich zo leeg?" vroeg hij.

De meester keek naar een vogel

die zonder trots zong in een boom.

"Omdat kunst sterft
wanneer zij alleen nog het ego dient."

De leerling werd stil.

"En hoe ontstaat echte kunst?"

De meester doopte zijn penseel opnieuw in inkt.

"Wanneer een mens zo aanwezig wordt
dat iets groters dan hijzelf
door hem heen kan bewegen."

De wind streek zacht langs het papier.

Toen sprak de meester:

"De kunstenaar denkt vaak
dat hij het werk creëert.
Maar de wijze kunstenaar begrijpt
dat hij soms slechts
het kanaal is."

